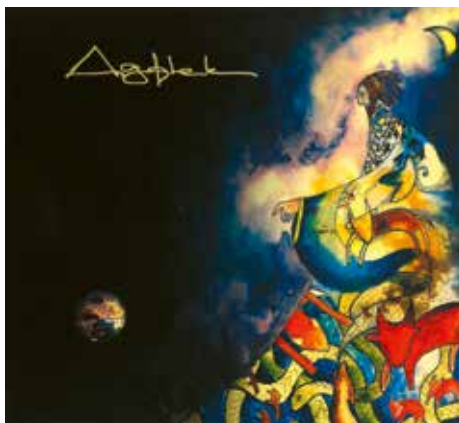

Folkrocková skupina AG Flek — stálice na domácí hudební scéně

Jejich albová produkce obsahuje původní tvorbu se zajímavými poetickými texty, významným prvkem jejich prezentace je zpěvačka Blanka Táborská a opěrnými pilíři jsou Ivo Viktorin (zastupován od 1987, v databázi má registrováno 70 hudebních děl) a Karel Markytán. Nejsou ovlivněni skupinami Steeleye Span ani Fairport Convention, ale zachovávají si velkou míru vlastní umělecké nezávislosti.

PŘIPRAVIL: PETR GRATIAS

Folková hudba našla v minulých desetiletích na Moravě hodně silné zázemí, což potvrzuje řada skupin, z nichž některé se nebránily postupné elektrifikaci a jejich akustický sound se posléze proměnil v elektrifikovaný folk rock. Mezi ty nejvýznamnější bezesporu patří skupina AG Flek, která vznikla před jedenačtyřiceti lety v tehdejší Gottwaldově (nyní Zlín). Tvořili ji tehdy Ivo Viktorin (kytara, klávesové nástroje, zpěv), Karel Markytán (kytara, fukací harmonika), Josef Šobáň (baskytara) a Blanka Táborská (sólový zpěv). První větší úspěchy se dostavily díky jejich účasti na Portě a vítězství v autorské soutěži s písní Meditace z dílny Viktorin/Markytán v roce 1978. Kapela vydala řadu alb a během své existence získala úspěch nejenom na Moravě, ale i v Čechách. Muzikantská základna vypsela ve zdatné instrumentalisty a nutno dodat, že velkou devízou kapely

se stala zpěvačka Blanka Táborská, jejíž hlas se stal pro AG Flek stejně významným jako hlas Zuzany Michnové pro pražské Marsyas nebo Zuzany Navarové pro původně královéhradecký Nerez. Kapela procházela personálními proměnami a rozšiřovala svou členskou základnu. Ještě nedávna sestava skupiny AG Flek byla tvořena členy: Ivo Viktorin (kytara, klávesové nástroje, zpěv), Karel Markytán (kytara, fukací harmonika), Blanka Táborská (sólový zpěv), Josef Šobáň (baskytara, zpěv), Michael Vašíček (elektrické a akustické kytary), David Velčovský (bicí nástroje). V současnosti však došlo k dalším změnám, kvůli pracovnímu vytížení některých členů kapely skupina aktuálně působí s těmito hráči: Ivo Viktorin (kytara, klávesové nástroje, zpěv), Karel Markytán (kytara, fukací harmonika), Blanka Táborská (sólový zpěv), Josef Šobáň (baskytara, zpěv), Petr Hoffmann

Blanka Táborská

Ivo Viktorin

Josef Šobáh

Karel Markytán

Foto: archiv AG Fleku a Jiří Zerzář

Petr Hoffmann

Petr Ptáček

(elektrické a akustické kytary), Petr Ptáček (bicí nástroje). Na jaře skupina vydala nové album Pod nohama zem a při té příležitosti v březnu absolvovala sérii křtů.

Pamatuji si, že se jako jasní čelní představitelé folkrockové scény uváděli Marsyas, Nerez a AG Flek. Je mi jasné, že mezi jmenovanými jsou dost výrazné rozdíly a odstíny. Marsyas se hlásili k sanfranciským písničkářům woodstockovské generace, Nerez kloubili latinu s jazzem... Z jakých zdrojů vycházel AG Flek a zůstal těmto zdrojům věrný dodnes?

IVO VIKTORIN Je určitý druh hudby, a nemá to nic společného s žánrem, který ve mně jítí pozitivní emoce, vzbuzuje obrazy, plní mi duši. Na počátku bylo naše nástrojové obsazení velmi

omezené, jen dvě kytary a hlasy. A tak přestože jsem byl v teenagerovském věku zasažen kapelami Led Zeppelin, Yes, Pink Floyd atd., pak při hledání cesty, jak v sobě vzbuzovat to okouzlení z tvorby s těmi prostředky, které jsme měli, to byli nejprve Peter, Paul And Mary, Simon & Garfunkel, pak Jim Croce, Gordon Lightfoot a Joni Mitchell. To byl ten počátek učení. Později přišli Supertramp a Fleetwood Mac. No a ještě později Kate Bush a Peter Gabriel.

Nikdy jsem nechtěl nikoho z nich napodobovat, ale každý z nich mi pomohl najít další kousek sebe.

Po čtyřiceti letech existence kapela urazila kus cesty a na poli hudby nabyla značných zkušeností. Cítíte v sobě stále dostatek autorské potence a hudební energie, abyste dokázali udržet svou pozici i v dalších letech?

KAREL MARKYTÁN Za těch čtyřicet let byly mezi hraním jisté pauzy, ale i ty měly jako zkušenost něco do sebe, z mého pohledu. Špatné ovšem byly z důvodu částečné ztráty kontinuity se scénou. Samotné muzice, kolegům

Foto: Jíří Zerzáň

a spoluhráčům, kteří ji s AG Flekem během let spoluvytvářeli, a všemu, co díky muzice šlo kolem, tomu všemu bych rád vyjádřil velký vděk. A věřím, že to tak mají všichni, kdo jsou ve Fleku se mnou od začátku dodnes. Snad je ta zkušenost občas vidět.

Ohledně inspirace, já říkávám, „že to na mě ještě pořád chodí“. Zaplatpánbůh. Ivo, kromě toho, že je mistrem klenutých refrénů, má při vyjadřování dar obvykle přesného pojmenování věcí. Při hraní je dost důležitá energie, tu je třeba při deficitu

odkudsi vydolovat. Ale s muzikou – pokud budu mluvit za sebe – se zpravidla dostaví automaticky. A jelikož energie se jen tak neztrácí, měla by se nám nějakými cestami vrátit. Třeba udržením pozice. Ovšem všelijaké plánování je v našem zralém věku

úsměvně. Ale teď jsme tady a jsme v dobré formě.

Jako žena stojíte v řadách kapely od jejích začátků. Byla jste nejen významnou pěveckou oporou, ale i vizuálně krásným zjevem v mužském

světě kapely. Jaké jste měla v začátcích jako zpěvačka vzory a co posloucháte dnes? Změnil se za ta léta nějak zásadně váš vkus?

BLANKA TÁBORSKÁ Myslím si, že jsem spíš samorost a nevyhledávala jsem vzory. Ale asi ve 12 až 13 letech jsem objevila Edith Piaf, Martu Kubišovou a peruánskou zpěvačku Ymu Sumac. A byla jsem nadšená jejich silným projevem. To bylo období, kdy jsem je intenzivně poslouchala a něco se i naučila, hrála si s hlasem. Nejspíš taky proto, že jsem tyto desky našla doma. Pak jsem poznala kluky z AG Fleku a obzor se mi značně rozšířil o české, ale hlavně zahraniční kapely a zpěváky. Hodně mě naučili. A tak jsem se seznámila mezi jinými i se zpěvačkami Joni Mitchell nebo Kate Bush... Skvělé, ale moc jsem je nenaposlouchala. Kdysi jsme si na zkoušce pouštěli i Mercuryho a to mě úplně dostalo. Kdybych tehdy mohla a uměla to, nejraději bych zpívala jako on. Jednoznačně jsem Queen s jejich vokály prostě milovala. A to trvá dodnes. Dnes muziku cíleně neposlouchám, jaksi mi na to nezbyvá čas... Jednu dobu jsme ale chodili doela často ve Zlíně do Zelenáčovy šopy na různé naše i cizí kapely. A mockrát jsem odcházela naprosto nadšená. A tak vím, že je spousta nadaných, nadšených muzikantů, skvělých zpěváků a zpěvaček, kolikrát naprosto neznámých. Takže vzorem je dnes pro mě všechno, co se mě nějak dotkne. Výjimečně, hezky, silně... Konkrétní jména ale nemám.

Také vy zaujímáte v kapele od raných začátků neochvějně svůj muzikantský post. Nikdy vás nelákalo odejít z řad kapely a doplnit jinou folkrockovou skupinu? Kterého baskytarového hráče vy sám považujete v našem domácím prostředí za nejzásadnějšího?

JOSEF ŠOBÁŇ Upřímně říkám: nelákalo. Ona ta situace vlastně nastala sama, aniž bych se o to nějak přičinil. Personální kotmelce v kapele nakonec vyústily do situace, že jsem najednou hrál v kapele Vlasty Redla, a to trvalo více než dvacet let. Ale s Ivo Viktorinem se známe od našich patnácti let,

Vlastně dělat si tu muziku podle svých představ je tak trochu splněný sen. Jsem za to rád. Od roku 2006 hrajeme zase v té původní sestavě z mládí a já si velice vážím toho, že to pořád pokračuje. Hrát s nějakou jinou skupinou by byla asi jenom práce.

poslouchali jsme stejnou muziku a měli stejné muzikantské sny. Vlastně dělat si tu muziku podle svých představ je tak trochu splněný sen. Jsem za to rád. Od roku 2006 hrajeme zase v té původní sestavě z mládí a já si velice vážím toho, že to pořád pokračuje. Hrát s nějakou jinou skupinou by byla asi jenom práce. V našem domácím prostředí je skvělých basistů hodně, ale netroufám si nikoho jmenovat jako nejzásadnějšího. Mě, když jsem se jako mladý adept hry na baskytaru rozkoukával po naší tehdejší scéně, asi nejvíc ovlivnil Fedor Frešo. ☒